

Arrest

nr. 69 462 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 3 april 2011 het Rijk is binnengekomen, diende op 11 april 2011 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekster voordien in Polen werd aangetroffen.

1.2. Op 12 april 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Poolse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. De Poolse autoriteiten willigden het terugnameverzoek op 26 april 2011 in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster via de postdiensten ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [Z. T.]
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16 (1) c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 11/04/2011 asiel aan in België. Ze verklaarde geboren te zijn op 15/09/1946 in Zyrianovsk, de Russische nationaliteit te hebben en van Tsjetsjeense afkomst te zijn. Vingerafdrukken-onderzoek wees uit dat de betrokkene op 18/03/2011 asiel aanvraag in Polen. Zij stelde dat zij sinds haar asielaanvraag in Polen het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en met haar nationaal paspoort via Moscou en Brest met de trein naar Polen reisde waar ze de taxi naar België nam. Ze kwam alleen in België aan op 03/04/2011. Op 12/04/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 26/04/2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1) c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zij naar België komt omdat haar zoon hier is (in asielprocedure sinds 2007). We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 26/04/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde dat ze een meerderjarige zoon heeft in België (in asielprocedure sinds 2007) in België. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen bijgevolg niet worden ingeroepen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene last te hebben van maagpijn, hartpijn, hoge bloeddruk en hoofdpijn. Er worden echter geen attesten ter bewijs voorgelegd. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Hierbij dient verder te worden opgemerkt dat de betrokkene in staat was om alleen van Grozny naar België te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt in een tweede exceptie op dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoekster in het inleidende verzoekschrift heeft nagelaten een middel te ontwikkelen.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In het verzoekschrift zet verzoekster uiteen dat zij van oordeel is dat artikel 15 van de verordening 343/2003/EG geschonden is en licht zij toe waarom zij meent dat verweerder deze bepaling miskend heeft. Het verzoekschrift omvat derhalve een middel. Verweerder kan trouwens niet voorhouden het middel niet ontwaard te hebben, nu hij, weze het in subsidiaire orde, zijn tegenargumentatie heeft ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

De tweede exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“1. De bestreden beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en van artikel 16 (1) c van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Verzoekster is echter van mening dat, overeenkomstig art. 15 van de Dublin-II Verordening, België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Art. 15 van de Dublin-II Verordening stelt dat er, bij de beantwoording van de vraag welke Staat er verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, rekening gehouden kan worden met de mogelijkheid van familiehereniging.

De zoon van verzoekster woont in België. Deze zoon is weliswaar meerderjarig en verzoekster en haar zoon maken derhalve geen deel uit van hetzelfde gezin in de zin van art. 2 i) van de Dublin-II Verordening, doch er diende, op basis van humanitaire gronden, toepassing gemaakt worden zijn van art. 15 van de Dublin-II Verordening.

Rekening houdende met deze elementen, had de D.V.Z., overeenkomstig art. 15 van de Dublin-II Verordening, en op basis van humanitaire overwegingen, moeten beslissen dat de asielaanvraag van verzoekster in België diende behandeld te worden, wat verzoekster in staat zou gesteld hebben te wonen in de nabijheid van haar zoon en schoondochter, en haar kleinkinderen.

2. Daarbij komt nog dat verzoekster in Polen geen asielaanvraag in de echte zin van het woord ingediend heeft. Zij heeft nooit de intentie gehad in Polen een asielaanvraag in te dienen wat zij wél gedaan heeft, is enkel en alleen het vervullen van de verplichte formaliteiten die iedere Tsjetsjeen die zich aan de Poolse grens aanbiedt, dient te vervullen, en dit zijn het ondertekenen van bepaalde documenten en het laten afnemen van zijn vingerafdrukken.

Elke Tsjetsjeen die via Polen zijn land ontvlucht, dient deze formaliteiten te vervullen, zoniet wordt hij niet tot het Poolse grondgebied toegelaten. Het gaat bij gevolg om een verplichting die door de Poolse grensautoriteiten opgelegd wordt aan elke Tsjetsjeen die Polen wil binnenreizen, ook al heeft deze persoon helemaal niet de bedoeling om in Polen een asielaanvraag in te dienen.

Polen is het eerste land van de Europese Unie dat men aandoet als men langs de gebruikelijke weg Tsjetsjenië ontvlucht, zodat er voor de meeste Tsjetsjenen geen andere mogelijkheid bestaat om de Europese Unie binnen te komen. Het gaat bijgevolg om een noodzakelijke reisweg, en het vervullen van deze verplichte grensformaliteiten kan dan ook niet als een asielaanvraag in de echte zin van het woord beschouwd worden.

Er kan dan ook niet geoordeeld worden dat verzoekster daadwerkelijk, wetens en willens, een asielaanvraag in Polen heeft ingediend.

Daarenboven dient er mee rekening gehouden te worden dat Polen overspoeld wordt door vluchtelingen uit de voormalige Sovjet-Unie, en dat dit tot gevolg heeft dat Polen noch de financiële noch de andere middelen heeft om elke asielaanvraag op een objectieve en eerlijke wijze te behandelen. Dit houdt m.a.w. in dat een eventuele overname van het asioldossier van verzoekster door de Poolse asielaanvraagautoriteiten tot gevolg zou hebben dat haar rechten op een eerlijke en grondige behandeling van haar asioldossier, ernstig in het gedrang zouden komen en in werkelijkheid vrijwel onbestaande zouden zijn."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...] artikel 15 luidt als volgt:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven."

Hieruit volgt dan ook dat het verzoek tot toepassing van deze clause dient uit te gaan van de lidstaat naar de andere lidstaat toe, en de betrokken vreemdeling dienomtrent geen initiatiefmogelijkheid heeft.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diensom-trent:

- arrest nr. 27.396, 15 mei 2009:

“(…) Artikel 15 van de Verordening 343/2003 heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een verzoek door een andere lidstaat is te dezen geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Griekenland) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Griekenland met de overname van verzoeker. Niet meer over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129726, RvS 17 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821).(…)”.

- arrest nr. 44.098, 28 mei 2010:

“(…) Uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening blijkt bijgevolg dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (in casu België) op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkenen. Het is niet betwist dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen.

Verweerder is niet gebonden door het verzoek van verzoeker om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening stelt de Raad vast dat genoemde artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan in casu geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoeker (…).”

In casu is er op grond van art. 15 van de verordening geen verzoek gericht vanwege de Poolse overheid aan de Belgische autoriteiten; integendeel hebben de Poolse autoriteiten de terugname uitdrukkelijk aanvaard.

Verzoekster kan zich hier dan ook niet op beroepen.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing - die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd - afdoende blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeksters zoon hier verblijft, doch er werd geoordeeld - zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing - dat ook de artikelen 7 en 8 van de Verordening 343/2003 in casu niet kunnen worden ingeroepen.

Verzoekster heeft een asielaanvraag ingediend in Polen, en Polen heeft de overname van verzoekster aanvaard.

Verzoeksters kritiek dat ‘zij in Polen geen asielaanvraag in de echte zin van het woord ingediend heeft’ kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen een ‘echte asielaanvraag’ en ‘het vervullen van een aantal verplichte grensformaliteiten’.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters kritiek niet kan worden aangenomen en feitelijke en juridische grondslag mist.

De verwerende partij benadrukt dat

- uit het Eurodac-verslag blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster in Polen zijn genomen op 18.03.2011, alwaar zij een asielaanvraag heeft ingediend,*
- Polen de terugname uitdrukkelijk heeft aanvaard in toepassing van art. 16.1c van de Verordening nr. 343/2003.*

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat er in Polen slechts sprake was van ‘grensformaliteiten’.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt in de beslissing terecht gemotiveerd dat ‘het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.'

Verzoekende partij gaat inderdaad volledig voorbij aan de bepalingen van de Europese Verordening 343/2003 ter bepaling van de bevoegde lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

Dat Polen, volgens verzoekster, 'noch de financiële, noch de andere middelen heeft om elke asielaanvraag op een objectieve en eerlijke wijze te behandelen', of dat 'haar rechten aldaar in het gedrang zouden komen' wordt geenszins gestaafd met enig bewijs, zelfs geen begin van bewijs.

De zeer vage en ongestaafde kritiek van de verzoekende partij op de Poolse asielinstanties kan niet worden aangenomen, dit des te meer nu verzoekster bij het afleggen van haar verklaringen t.a.v. de Belgische asielinstanties geenszins gewag heeft gemaakt van enige slechte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Zij kan thans dan ook niet op geloofwaardige wijze - en zonder enig stavend element - het tegendeel beweren."

4.3.1. De Raad merkt op dat uit artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG, waarvan de inhoud correct door verweerder wordt weergegeven, op zich kan niet afgeleid worden dat er enige verplichting op verweerder zou rusten om "op basis van humanitaire gronden" de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielprocedure toe te kennen aan de Belgische asielinstanties. Artikel 15.1. van de verordening 343/2003/EG voorziet, gelet op het gebruik van het woord "kan", slechts in een mogelijkheid hiertoe. Verweerder heeft bovendien uitvoerig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de persoonlijke situatie van verzoekster niet van dien aard is dat dient afgeweken te worden van de toepassing van de in voormelde verordening vastgelegde criteria ter bepaling van het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Verzoekster betoogt weliswaar dat dat verweerder toch gebruik diende te maken van zijn discretionaire bevoegdheid omdat "haar rechten op een eerlijke en grondige behandeling van haar asioldossier ernstig in het gedrang zouden komen en in werkelijkheid vrijwel onbestaande zijn", maar legt geen enkel stuk voor dat haar stelling zou kunnen staven. Haar loutere bewering doet ook geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, dat het als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden is als België en dat de asielaanvraag van verzoekster dus door de Poolse instanties zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, dat Polen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er bijgevolg geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Zij toont met haar betoog evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat Polen onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering en dat indien nodig voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar situatie door verweerder, doch toont niet aan dat verweerdere standpunt niet gebaseerd is op correcte feiten of dat het kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters uiteenzetting laat niet toe een schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG vast te stellen.

4.3.2. Waar verzoekster nog lijkt te willen aanvoeren dat zij geen asielaanvraag "in de echte zin van het woord" heeft ingediend in Polen, zodat geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier van verweerder blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 18 maart 2011 werden genomen en opgenomen in de EURODAC-databank en dat de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek van verweerder hebben aanvaard met verwijzing naar voormeld artikel van de verordening 343/2003/EG dat betrekking heeft op "de asielzoeker wiens verzoek in behandeling is". De bewering van verzoekster vindt bijgevolg geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Het gegeven dat verzoekster daarnaast aangeeft enkel een asielaanvraag te hebben ingediend om toegang te krijgen tot het Poolse en bij uitbreiding het Schengengrondgebied doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij wel degelijk een dergelijke aanvraag indiende en artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG in casu toepasselijk is.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK